

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

NÁLEZ

Ústavného súdu Slovenskej republiky

V mene Slovenskej republiky

IV. ÚS 359/2011-28

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. októbra 2011 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Jána Lubyho v konaní o sťažnosti Š. D., B., zastúpenej advokátom JUDr. R. C., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 232/1998, za účasti Okresného súdu Trnava, takto

r o z h o d o l :

1. Základné právo Š. D. na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom

Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 232/1998 porušené boli.

2. Š. D. priznáva finančné zadost'učinenie v sume 2 000 € (slovom dvetisíc eur), ktoré jej je Okresný súd Trnava povinný vyplatiť do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Trnava je povinný uhradiť Š. D. trovy konania v sume 314,18 € (slovom tristoštrnásť eur a osemnásť centov) na účet jej právneho zástupcu JUDr. R. C., T., do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 6. júna 2011 doručená sťažnosť Š. D., B. (ďalej len „sťažovateľka“), zastúpenej advokátom JUDr. R. C., T., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 232/1998.

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že navrhovateľka K. Š., sestra sťažovateľky (ďalej len „navrhovateľka“), podala okresnému súdu 17. novembra 1998 žalobu proti žalovanému P., š. p., B., o určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po právnych predchodcoch navrhovateľky. Vec je okresným súdom vedená pod sp. zn. 12 C 232/1998. Sťažovateľka vstúpila do konania na základe uznesenia okresného súdu z 5. februára 2003.

Sťažovateľka uvádza, že v jej právnej veci okresný súd vykonal tieto úkony:

„- dňa 20. 10. 2004 pojednávanie vo veci,

- dňa 2. 9. 2005 pojednávanie vo veci,

- dňa 5. 5. 2006 pojednávanie vo veci - odročené na neurčito,
- dňa 7. 11. 2006 vyhotovené uznesenie, ktorým súd pripustil do konania odporcu v 2. rade,
- dňa 2. 10. 2007 súd vydal uznesenie o prerušení konania,
- dňa 29. 5. 2009 vyhotovené uznesenie, ktorým OS rozhodol o nepripustení vystúpenia odporkyne v 1. rade z konania a nepripustil tiež návrh na zmenu pôvodného návrhu z 23. novembra 2007, ktorí podali navrhovatelia v 1. až 5. rade,
- 9. júna 2009 bolo okresnému súdu doručené odvolanie navrhovateľov v 1. až 5. rade proti uzneseniu okresného súdu č. k. 12 C 232/1998 z 29. 5. 2009,
- 25. novembra 2009 bol spis predložený Krajskému súdu v Trnave na rozhodnutie o odvolaní navrhovateľov v 1. až 5. rade proti uzneseniu okresného súdu z 29. 5. 2009,
- 13. apríla 2010 bolo okresnému súdu doručené uznesenie krajského súdu č. k. 9 CoD 118/2009-321 z 30. marca 2010, ktorým krajský súd zrušil uznesenie okresného súdu č. k. 12 C 232/1998-264 z 29. mája 2009,
- prípisom zo 16. apríla 2010 okresný súd v súlade s pokynom krajského súdu obsiahnutým v jeho zrušujúcom uznesení požiadal účastníkov konania, aby písomne v 15 rovnopisoch oznámili, či súhlasia s procesnými úkonmi navrhovateľov v 1. až 5. rade.
Do dnešného dňa sa súdu nepodarilo zabezpečiť splnenie pokynu krajského súdu a do dnešného dňa nebol vo veci vytyčený ďalší termín pojednávania.
Predmetné konanie teda od jeho začatia – novembra 1998 do dnešného dňa stále nie je právoplatne skončené a nie je žiaľ ani reálny predpoklad, že by v najbližšej dobe mohlo byť právoplatne ukončené.“

Sťažovateľka tvrdí, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené jej základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto žiada, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo Š. D... na prerokovanie jej veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a jej právo na prejednanie jej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Trnava v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 232/1998 porušené bolo.

2. Š. D... sa priznáva finančné zadosťučinenie v sume 2 000,- € (slovom dvetisíc €), ktorú finančnú čiastku je povinný Okresný súd Trnava zaplatiť Š. D... do dvoch mesiacov od právoplatnosti tohto nálezu.

3. Okresný súd Trnava je povinný uhradiť Š. D... trovy jej právneho zastúpenia v celkovej výške 314,18 €, na účet právneho zástupcu sťažovateľky JUDr. R. C..., do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu.“

Ústavný súd sťažnosť predbežne prerokoval a uznesením č. k. IV. ÚS 359/2011-15 z 24. augusta 2011 ju prijal na ďalšie konanie. Po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie ústavný súd vyzval právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčku okresného súdu, aby sa vyjadrili, či trvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie. Predsedníčku okresného súdu ústavný súd zároveň vyzval, aby sa vyjadrila k sťažnosti. Právny zástupca sťažovateľky a predsedníčka okresného súdu ústavnému súdu oznámili, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie.

Vzhľadom na oznámenia právneho zástupcu sťažovateľky a predsedníčky okresného súdu, že netrvajú na tom, aby sa vo veci konalo ústne pojednávanie, ústavný súd v súlade s § 30 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) upustil od ústneho pojednávania, pretože dospel k záveru, že od neho nebolo možné očakávať ďalšie objasnenie veci.

Predsedníčka okresného súdu vo vyjadrení č. 1 SprV 337/2011 z 30. júna 2011, ktoré bolo ústavnému súdu doručené 8. júla 2011, uviedla chronologický prehľad úkonov okresného súdu a účastníkov konania a poukázala na právnu zložitost' prerokúvanej veci, opakované zmeny v osobách zákonných sudcov v priebehu konania, ako aj na problémy s doručovaním písomností jednotlivým účastníkom konania, avšak nijaké meritórne stanovisko k sťažnosti nezaujala a ani nenamietala žiadnu zo skutočností uvedených v sťažnosti.

Právny zástupca sťažovateľky v podaní z 23. septembra 2011, ktorým reagoval na vyjadrenie predsedníčky okresného súdu z 30. júna 2011, uviedol:

„V spomenutom vyjadrení okresného súdu zo dňa 30. 6. 2011 jeho predsedníčka podrobne vypočítava jednotlivé úkony, ktoré súd v predmetnej veci vykonal. V tomto vyjadrení tiež naznačuje, že na vzniku prieťahov sa podieľa jednak skutková a právna zložitosť veci a tiež naznačuje, že podiel na tom, že nebola vec doposiaľ právoplatne ukončená mám i ja, prípadne môj právny zástupca.

Ústavný súd SR už vo svojom náleze III. ÚS 348/09 zo dňa 21. 10. 2010, ktorý sa týka síce iných sťažovateľov, ale tej istej veci, v ktorej zbytočné prieťahy zo strany sťažovateľa namietajú je síce skutkovo a právne zložitá (nutnosť aplikácie občajového práva stredného občianskeho zákonníka ako i občianskeho zákonníka v znení zák. č. 131/1982 Zb., vyhlásenie konkurzu na majetok žalovaného v prvom rade a pomerne veľký počet účastníkov konania) ako i to, že doterajšiu dĺžku konania čiastočne ovplyvnilo i správanie sa sťažovateľov, avšak i to, že okresný súd bol po vstupe sťažovateľov do konania a teda aj po mojom vstupe v konaní nečinný po dobu 21 mesiacov a jeho postup tiež vykazuje znaky nesústredenosti a neefektívnej činnosti.“

Ústavný súd zistil, že v konaniach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 120/09 a III. ÚS 348/09 (v týchto konaniach bola sťažovateľkou navrhovateľka a jej ďalší súrodenci, ktorí sú tiež účastníkmi namietaného konania, pozn.) už bol posudzovaný postup okresného súdu v namietanom konaní z hľadiska existencie zbytočných prieťahov (v období do apríla 2010, pozn.), a preto v konaní o sťažnosti sťažovateľky vychádzal zo svojich skutkových zistení týkajúcich sa doterajšieho priebehu konania v tomto období uvedených v odôvodneniach nálezov č. k. IV. ÚS 120/09-27 z 28. mája 2009 a č. k. III. ÚS 348/09-31 z 21. septembra 2010.

Z vyžiadaného súdneho spisu vyplýva, že v období od začiatku apríla 2010 boli v namietanom konaní uskutočnené tieto procesné úkony:

- prípisom z 19. apríla 2010 okresný súd požiadal o doručenie písomností OO PZ Trnava týkajúcich sa navrhovateľiek v 14. a 15. rade,

- prípisom zo 7. mája 2010 okresný súd opätovne požiadal OO PZ Bratislava-Rača o doručenie písomností týkajúcich sa navrhovateľky v 14. rade,
- od 21. mája 2010 do 13. júla 2010 sa spis nachádzal na ústavnom súde,
- 29. júla 2010 sa okresný súd informoval na Krajskom súde v Bratislave (ďalej len „krajský súd“), v akom štádiu je konkurzné konanie úpadcu – žalovaného; krajský súd 3. augusta 2010 doručil okresnému súdu oznámenie, že predmetné konkurzné konanie prebieha pred Okresným súdom Bratislava I pod sp. zn. 4 K 11/2007,
- uznesením z 3. novembra 2010 okresný súd uložil poriadkové pokuty navrhovateľom v 8., 12. a 13. rade,
- 5. januára 2011 okresný súd požiadal o vypočutie navrhovateľky v 12. rade dožiadaným Okresným súdom Senica (v spise je úradný záznam o zistení, že navrhovateľka v 12. rade bola vypočutá 7. apríla 2011),
- uznesením z 21. júna 2011 okresný súd pribral do konania na strane žalovaného S. (namiesto pôvodne žalovaného P., š. p.),
- 21. júna 2011 okresný súd nariadil termín pojednávania na 16. september 2011, ktoré bolo odročené na 16. november 2011.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Sťažovateľka sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov upraveného v čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva na prejednanie svojej záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 12 C 232/1998. Sťažovateľka sa účastníčkou namietaného súdneho konania stala na základe uznesenia okresného súdu

č. k. 12 C 232/98-103 z 5. februára 2003. Ústavný súd sa preto pri posudzovaní existencie zbytočných priet'ahov v konaní zameral na obdobie po uvedenom dátume.

Ústavný súd si pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov garantovaného v čl. 48 ods. 2 ústavy osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (napr. II. ÚS 55/98, I. ÚS 132/03, IV. ÚS 105/07).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (čo platí, aj pokiaľ ide o čl. 6 ods. 1 dohovoru) vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Pri posudzovaní otázky, či v súdnom konaní došlo k zbytočným priet'ahom v konaní, a tým aj k porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd v súlade so svojou doterajšou judikatúrou (III. ÚS 111/02, IV. ÚS 74/02, III. ÚS 142/03) zohľadňuje tri základné kritériá, ktorými sú právna a faktická zložitosť veci, o ktorej súd rozhoduje (1), správanie účastníka súdneho konania (2) a postup samotného súdu (3). Za súčasť prvého kritéria sa považuje aj povaha prerokúvanej veci.

Podľa uvedených kritérií posudzoval ústavný súd aj sťažnosť sťažovateľky.

1. Pokiaľ ide o prvé kritérium, ktoré ústavný súd zohľadňuje pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd vo vzťahu k posudzovanému súdному konaniu už

v náleze sp. zn. IV. ÚS 120/09 z 28. mája 2009 konštatoval skutkovú aj právnu zložitost' konania spočívajúcu v nutnosti aplikácie obyčajového práva, Stredného občianskeho zákonníka, ako aj Občianskeho zákonníka v znení zákona č. 131/1982 Zb. Skutkovú zložitost' ústavný súd vyvodil jednak z okolnosti, že na majetok žalovaného v 1. rade bol vyhlásený konkurz, čo viedlo k rozšíreniu okruhu žalovaných, ako aj zo skutočnosti, že v konaní vystupuje okrem sťažovateľov pomerne veľký počet ďalších účastníkov (celkovo 17), ktorým je potrebné doručovať všetky písomnosti týkajúce sa konania.

2. Vo vzťahu k správaniu sťažovateľky ako účastníčky konania ústavný súd konštatuje, že doterajšiu dĺžku konania čiastočne ovplyvnilo aj správanie sťažovateľky. Sťažovateľke možno spolu s ďalšími navrhovateľkami pričítať čiastočný podiel na doterajšej dĺžke konania, a to z dôvodu nedostatkov podania ich právneho zástupcu (z 29. novembra 2007), ktoré bolo potrebné následne v konaní odstraňovať. Na druhej strane argumentácia predsedníčky okresného súdu týkajúca sa neospravedlnenej neúčasti právneho zástupcu sťažovateľky na pojednávaniach 29. apríla 2003 a 10. júna 2003 nezodpovedá podľa zistení ústavného súdu skutočnosti, keďže v tom čase ešte sťažovateľku nezastupoval (zastúpenie vzniklo až na základe plnej moci z 2. septembra 2005). Taktiež skutočnosť, že prevzatie právneho zastúpenia sťažovateľky oznámil jej právny zástupca okresnému súdu až podaním z 21. marca 2006, nemá z hľadiska posudzovania priet'ahov v konaní zásadný význam, keďže v období od prevzatia právneho zastúpenia po oznámenie tejto skutočnosti okresnému súdu okresný súd nevykonával prakticky žiadne procesné úkony, s výnimkou doručovania predvolania na pojednávanie nariadeného na 5. máj 2006, ktoré si sťažovateľka riadne prevzala.

3. Pokiaľ ide o skutkové zistenia relevantné z hľadiska tretieho kritéria na posúdenie, či v namietanom konaní došlo k zbytočným priet'ahom, ústavný súd vychádzal zo svojich zistení v konaniach vedených pod sp. zn. IV. ÚS 120/09, III. ÚS 348/09. Na tomto základe ústavný súd konštatoval, že okresný súd bol v období po vstupe sťažovateľky do konania (5. februára 2003) bez ospravedlniteľného dôvodu nečinný najmä v období od 11. júna 2003 do 14. septembra 2004 (15 mesiacov).

Postup okresného súdu v namietanom konaní nesie tiež znaky nesústredenosti a neefektívnej činnosti, ktorá v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu môže tiež byť príčinou zbytočných prietáhov v konaní (m. m. napr. II. ÚS 32/03, IV. ÚS 267/04, IV. ÚS 182/08). Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje najmä na uznesenie okresného súdu č. k. 12 C 232/1998-264 z 29. mája 2009, ktoré bolo na základe odvolania podaného navrhovateľmi v 1. až 5. rade zrušené krajským súdom uznesením č. k. 9 CoD 118/2009-321 z 30. marca 2010. Krajský súd ako dôvod zrušenia uviedol skutočnosť, že okresný súd predčasne rozhodol o tom, že úkon navrhovateľov v 1. až 5. rade je v rozpore s vôľou navrhovateľov v 6. až 17. rade, pričom si pre takýto záver nežadovávajú žiadne skutkové podklady. Takýmto postupom podľa názoru krajského súdu okresný súd odňal týmto účastníkom možnosť konať pred súdom, a preto bolo potrebné toto uznesenie v celom rozsahu zrušiť a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Názor krajského súdu vyslovený v odôvodnení zrušovacieho uznesenia dostatočne odôvodňuje záver o neefektívnom a nesústredenom postupe okresného súdu, ktorý mal negatívne dôsledky na jeho činnosť aj v období od apríla 2010 až do septembra 2011, keď vykonával úkony súvisiace s odstránením nedostatkov spôsobených uznesením (zrušeným krajským súdom) z 29. mája 2009. V konečnom dôsledku neefektívny postup okresného súdu viedol k predĺženiu doterajšej doby konania o ďalších takmer 20 mesiacov. Celková doba od vydania uznesenia z 20. mája 2009 do jeho zrušenia krajským súdom a následne do nariadenia termínu ďalšieho pojednávania (16. september 2011) tak predstavuje 31 mesiacov.

Ústavný súd berúc do úvahy doterajšiu dĺžku namietaného konania konštatuje, že z ústavnoprávneho hľadiska je neakceptovateľné, aby sťažovateľka musela čakať na právoplatné meritórne rozhodnutie všeobecného súdu viac ako 8 rokov (m. m. IV. ÚS 160/03, IV. ÚS 19/04, IV. ÚS 261/07).

Na základe uvedených skutočností ústavný súd dospel k záveru, že neodôvodnenou nečinnosťou okresného súdu v namietanom konaní, ako aj jeho nesústredenou

a neefektívnou činnosťou došlo v tomto konaní k zbytočným prierahom, a tým aj k porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj jej práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (bod 1 výroku tohto nálezu).

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd už v náleze č. k. IV. ÚS 120/09-27 z 28. mája 2009 prikázal okresnému súdu, aby v namietanom konaní konal bez zbytočných prierahov, nebolo potrebné tento príkaz v zmysle čl. 127 ods. 2 ústavy uložiť aj v tomto konaní.

III.

Podľa čl. 127 ods. 3 ústavy ústavný súd môže svojím rozhodnutím, ktorým vyhovie sťažnosti, priznať tomu, koho práva podľa odseku 1 boli porušené, primerané finančné zadosťučinenie.

Pretože ústavný súd rozhodol o tom, že postupom okresného súdu v namietanom konaní bolo porušené základné právo sťažovateľky garantované jej čl. 48 ods. 2 ústavy a právo garantované čl. 6 ods. 1 dohovoru, zaoberal sa aj jej žiadosťou o priznanie primeraného finančného zadosťučinenia.

Pri určovaní sumy primeraného finančného zadosťučinenia ústavný súd vychádzal zo záujmu ochrany ústavnosti a zo zásad spravodlivosti, o ktoré sa opiera Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa čl. 41 dohovoru podľa konkrétnych okolností posudzovanej veci.

Ústavný súd pri rozhodovaní o primeranom finančnom zadosťučinení vzal do úvahy najmä doterajšiu dĺžku namietaného konania (viac ako osem rokov) a obdobie, v ktorom došlo k zbytočným prierahom, právnu a faktickú zložitost' predmetu konania a zároveň tiež to, že k zásadným zmenám v jeho priebehu nedošlo ani napriek tomu, že už vo svojom náleze z 28. mája 2009 prikázal okresnému súdu konať v tomto konaní bez zbytočných

prieťahov, a preto priznal sťažovateľke finančné zadost'učinenie v sume ňou požadovanej, t. j. v sume 2 000 € (bod 2 výroku nálezu).

Ústavný súd napokon rozhodol podľa § 36 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj o úhrade trov konania sťažovateľky, ktoré jej vznikli v súvislosti s jej právnym zastupovaním advokátom (bod 3 výroku tohto nálezu). Úhradu trov konania ústavný súd priznal za dva úkony právnej služby vykonané v roku 2011. Podľa príslušných ustanovení vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov (ďalej len „vyhláška“) za tieto úkony prislúcha odmena 2-krát po 123,50 €, čo spolu s režijným paušálom 2-krát po 7,41 € a zvýšením odmeny o 20 % DPH (vzhľadom na skutočnosť, že právny zástupca sťažovateľky je platcom DPH) predstavuje celkovú sumu 314,18 €. Takto určené trovy konania je okresný súd povinný uhradiť na účet právneho zástupcu sťažovateľky.

Vzhľadom na čl. 133 ústavy toto rozhodnutie nadobúda právoplatnosť dňom jeho doručenia účastníkom konania.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. októbra 2011